

Arrest

nr. 30 207 van 30 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, II DE KAMER

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 september 2007 houdende de weigering van het verzoek tot afgifte van een visum type-D gezinshereniging, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 september 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 191.552 van 18 maart 2009 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 6 033 van 21 januari 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 april 2007 een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum type-D, teneinde zich te herenigen met zijn Belgische echtgenote.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist op 6 september 2007 om de afgifte van een visum aan verzoeker te weigeren. Verzoeker verklaart dat deze beslissing hem via de Belgische diplomatieke post te Tunis op 15 september 2007 ter kennis werd gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de Belgische Ambassade te Tunis de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam van B. C., geboren op 01/04/1981;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 30/03/2007 met (G. N.), geboren op 16/05/1960;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de echtgenote van de verzoeker in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

Overwegende het leeftijdsverschil van 21 jaar tussen betrokkenen;

Overwegende dat het zeer opmerkelijk is dat B.C. in het huwelijk treedt met een oudere vrouw gezien dit in strijd is met de Arabische gewoonten en gebruiken;

Overwegende het feit dat (G. N.) van 1997 tot 1999 een relatie zou gehad hebben met (B. H.), de oom van B.C.;

Overwegende daarenboven dat B.C. verklaarde dat zijn echtgenote nog nooit een relatie had terwijl zij de ex-partner is van zijn oom;

Overwegende daarenboven dat B.C. en (G. N.) elkaar leerden kennen via bemiddeling van diezelfde (B. H.);

Overwegende dat B.C. verklaarde dat hij (G. N.) voor het eerst ontmoette eind 2005 in het huis van zijn oom. (G. N.) zou daar op bezoek geweest zijn bij de dochter van zijn oom, met wie zij contact onderhield via het internet;

Overwegende dat betrokkene weinig tijd samen doorbrachten vooraleer ze in het huwelijk traden;

Overwegende het feit dat B.C. zeer weinig informatie omtrent zijn echtgenote kan verschaffen;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Leuven in zijn schrijven, dd 16/08/2007 een negatief advies vertrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen B.C. en (G. N.) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

(...)

Wettelijke referenties: Art.40 de la loi du 15/12/1980 – regroupement familial.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken).

Na een weergave van de voormelde wettelijke bepaling betoogt verzoeker dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde die een beslissing neemt op grond van de wet van 15 december 1980, als een centrale dienst dient te worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken. Vervolgens stelt verzoeker dat hij geopteerd heeft voor de Franse taal in zijn betrekkingen met de minister of zijn gemachtigde. Ten bewijze hiervan verwijst verzoeker naar de beslissing houdende de weigering van afgifte van een toeristenvisum die ten aanzien van hem werd genomen en die in het Frans werd opgesteld. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing deels in het Frans en deels in het Nederlands werd opgesteld. Vervolgens verduidelijkt verzoeker dat de akte van kennisgeving en de mededeling van de beroepstermijnen in het Frans geschiedde, terwijl de eigenlijke beslissing in het Nederlands werd opgesteld. Daarop verwijst verzoeker naar de vaste rechtspraak van de Raad van State dat stelt dat een gebrek in de kennisgeving niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden en leidt daar a contrario uit af dat een rechtsgeldige kennisgeving niet automatisch leidt tot de wettigheid van de bestreden beslissing indien blijkt dat deze laatste onwettig is. Verzoeker meent dat vermits de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld, deze artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken schendt. Verzoeker benadrukt dat het gegeven dat zijn advocaat de motieven van de bestreden beslissing heeft begrepen niet ter zake doet vermits de taalwetgeving van openbare orde is.

In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij dat dient opgemerkt te worden dat de visumaanvraag werd ingediend bij een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging die per definitie zowel het Nederlands als het Frans hanteert en dat de echtgenote van verzoeker in het Nederlandstalig gedeelte woont. Verder antwoordt zij dat verzoeker zich naar het Nederlandstalige taalgebied wenst te begeven, met name naar Aarschot, alwaar zijn echtgenote woont en verblijft. De verwerende partij meent dat hier geenszins sprake kan zijn van een obligate toepasbaarheid van de taalwet zoals die op federaal vlak het evenwicht tussen de taalgemeenschappen waarborgt, nu een visumaanvraag geen specifieke argumentatie impliceert en beperkt is tot het invullen van de in een formulier voorziene ruimtes met vermelding van materiële gegevens omtrent identiteit en reisgegevens. De verwerende partij verduidelijkt dat verzoeker per definitie geen ingezetene is en hij geen belang heeft bij het bewaren van de taalpariteit die behoort tot de specifieke Belgische staatsproblematiek. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing met inachtnaam van de taalwetgeving is genomen.

In zijn repliekmemorie benadrukt verzoeker dat hij geen Nederlands maar wel het Frans kent. Verder antwoordt verzoeker op de nota van de verwerende partij dat de omstandigheid dat de tegenpartij per definitie zowel het Nederlands als het Frans hanteert natuurlijk juist is, maar enkel aangeeft dat zij een terechte keuze moet maken tussen deze twee talen, wat niet gebeurd is. Verzoeker benadrukt dat hij de aanvrager is en niet zijn echtgenote en stelt vervolgens dat hoe dan ook een inwoner van een gemeente van het Vlaamse Gewest ook aan de centrale overheid kan vragen om het Frans te gebruiken in zijn betrekkingen met deze inwoner. De omstandigheid dat hij zich later, volgens de tegenpartij, zal vestigen in het Vlaamse Gewest doet niet ter zake. Verzoeker betoogt verder dat hij het argument van de verwerende partij met name dat er geen sprake kan zijn van een "obligate" toepasbaarheid van de taalwet, nu een visumaanvraag geen specifieke argumentatie impliceert en beperkt is tot het invullen van de in een formulier voorziene ruimtes met vermelding van materiële gegevens omtrent identiteit en reisgegevens, niet begrijpt. Verzoeker stelt dat de keuze van het Nederlands of het Frans (en overigens het Duits) met zich meebrengt dat formulieren moeten opgemaakt worden in alle landstalen. Bovendien is verzoeker van mening dat het formulier een vraag in verband met het doel van het bekomen van een visum bevat, hetgeen wel degelijk een inhoudelijke betekenis heeft en niet beperkt is tot het vermelden van materiële gegevens. Voorts bekritiseert verzoeker het argument van de verwerende partij waar deze stelt dat hij geen ingezetene is en hij aldus geen belang heeft bij het bewaren van een taalpariteit die behoort tot de specifieke Belgische taalproblematiek. Verzoeker stipuleert dat de toepassing van de taalwetgeving niet beperkt is tot personen met de Belgische nationaliteit, en het ook niet gaat om "het bewaren van een taalpariteit", maar wel om een individueel recht van de burger om deze of gene landstaal te kiezen.

Bij een ter post aangetekend schrijven van 27 mei 2009 deelt de advocaat van verzoeker mee dat hij opgemerkt heeft dat de auditeur van de Raad van State naar aanleiding van zijn cassatieberoep heeft besloten tot de ongegrondheid van zijn eerste middel. Verzoeker blijft evenwel van mening dat het

begrip “particulier” in artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken niet de betekenis heeft die de auditeur en de Raad hieraan geven. Verzoeker betoogt dat dit des te meer zo is indien het begrip “particulier” geïnterpreteerd wordt in combinatie met het discriminatieverbod van artikel 12 van het EG-verdrag dat hij kan inroepen nu hij zich beroept op het oude artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, heden artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waardoor hij gelijkgesteld wordt met wat in de oude wetgeving een EU-onderdaan en in de nieuwe wetgeving met het familielid van een Unieburger, en bijgevolg het recht van de Europese unie op hem van toepassing is. Ondergeschikt stelt verzoeker dat de wettigheid van de bestreden beslissing afhangt van de vraag of de bestreden beslissing is gesteld in de taal van de ambtenaar aan wie de zaak is opgedragen. Verzoeker verduidelijkt dat onder behandelend ambtenaar moet worden verstaan het personeelslid dat de zaak werkelijk behandelt en niet het hoofd van de dienst of de ambtenaar die ondertekent. Verzoeker verwijst hiervoor naar het advies nr. 1265 A van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 18 november 1965. Na inzage van het dossier is verzoeker tot de vaststelling gekomen dat het dossier behandeld werd door een ambtenaar genaamd V.M., die Franstalig is, terwijl de ambtenaar die de beslissing heeft genomen E.B. is, die Nederlandstalig is. Verzoeker is van mening dat de taal van mevrouw M. de taal van de beslissing had moeten bepalen en dat de beslissing bijgevolg in het Frans diende te worden gemotiveerd. Het feit dat mevrouw M. Franstalig is, blijkt volgens verzoeker overigens uit het tweetalig document dat zich bevindt in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat noemt “formulaire de décision article 40 L. 15/12/80 – beslissingsformulier gezinshereniging artikel 40 W. 15/12/1980”. Verzoeker stipt aan dat alle met de hand geschreven annotaties in het Frans zijn gesteld. Tevens stelt verzoeker dat dit formulier gedateerd 26.6.2007, vermeldt dat het voorstel tot beslissing uitgaat van V.M. terwijl de beslissing genomen werd door E.B. Verzoeker stelt vast dat hetzelfde zich voordoet met een gelijkaardig document gedateerd 6.09.2007 die een stempel uitsluitend in het Frans bevat met de bewoordingen “instructions données par voie électronique le:”. Voorts verwijst verzoeker ook nog naar een ééntalig formulier in het dossier genaamd “formulaire de décision regroupement familial”, waarop uitdrukkelijk vermeld wordt dat dit formulier werd opgemaakt door mevrouw V.M. terwijl als “agent validant” wordt vermeld E.B. Verzoeker is de mening toegedaan dat gelet op de Franse taalrol van mevrouw M. de beslissing in het Frans had moeten worden genomen. Ten overvloede merkt verzoeker nog op dat alle documenten afkomstig van het Belgisch consulaat in Tunis in het Frans zijn opgesteld, waaruit blijkt dat hij het Frans heeft gekozen.

Verzoeker heeft een visumaanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Tunis, doch uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing aangaande de al dan niet toekenning van het visum genomen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals verzoeker terecht stelt, is de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“ De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt.

Er dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Uit een analyse van de rechtsleer blijkt dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben

bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...) Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. (...)”

Waar verzoeker stelt dat hij zich beroept op (oud) artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, heden artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waardoor het recht van de Europese Unie als familielid van een unieburger op hem van toepassing is en hij ingevolge artikel 12 van het EG-verdrag in combinatie met het discriminatieverbod als een particulier dient te worden beschouwd, kan verzoeker wel gevolgd worden in zoverre hij van oordeel is dat hij als familielid van een unieburger beroep kan doen op het EG-recht, maar dan wel voor de interpretatie van begrippen die uit het EG-recht zijn omgezet in het nationale recht. Wat echter de link is tussen artikel 12 van het EG-verdrag in combinatie met het non-discriminatiebeginsel en de taalwetgeving waar geen bepalingen van communautair recht in terug te vinden zijn, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet duidelijk. Hoe dan ook toont verzoeker met zijn vage uiteenzetting niet aan dat hij als dusdanig onder het begrip ‘particulier’ valt.

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig door verzoeker worden aangevoerd.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals de verwerende partij laat uitschijnen, vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (...) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:
A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:
1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;
6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;
B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:
1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;
2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;
3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)”

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde: *“Selon les précisions fournies par le*

ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie 'affaire localisée ou localisable' est empruntée à l'arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: 'on dit d'une affaire qu'elle est localisée lorsqu'elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu'elle est localisable, lorsque par une vue de l'esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée » – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoekers zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu hij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal) (cf. "Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut" – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en "la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère" - Doc. Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, "c'est-à-dire en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique" – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip 'particulieren'. De vaststelling van de verwerende partij dat de verzoeker zich in de toekomst in het Nederlandstalig taalgebied zal vestigen daar zijn echtgenote in het Nederlandstalig landsgedeelte woont en verblijft, doet geen afbreuk aan het voormelde.

Onder behandelend ambtenaar moet worden verstaan het personeelslid dat de zaak werkelijk behandelt en niet het hoofd van de dienst of de ambtenaar die ondertekent (Vaste Commissie voor Taaltoezicht, advies nummer 1.265 A van 18 november 1965, aangehaald door Renard, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, 1983, blz.121, nummer 212; De Pelsmaeker, Deridder, Judo, Proot, Vandendriessche, *Taalgebruik in bestuurszaken*, Administratieve Rechtsbibliotheek, Die Keure, 2004, p.170, nr.533).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de behandeling van de visumaanvraag van verzoeker opgedragen was aan ambtenaar V. M. (...) en dat ook het voorstel van beslissing van haar uitgaat, terwijl de ambtenaar die de beslissing finaal ondertekend heeft mevrouw E.B. is. Zo vermeldt een eentalig formulier in het dossier genaamd "formulaire de décision regroupement familial" uitdrukkelijk dat het formulier werd opgemaakt door V.M. en dat mevrouw E.B. de "agent validant" is. Tevens blijkt uit een niet genummerd stuk dat noemt "formulaire de décision article 40 L.15/12/80 – beslissingsformulier gezinshereniging artikel 40 W. 15/12/1980" dat het voorstel van beslissing uitgaat van mevrouw V.M., terwijl de beslissing werd genomen door E.B. Uit ditzelfde stuk blijkt tevens dat alle met hand geschreven annotaties van mevrouw V.M. in het Frans zijn, waaruit blijkt dat mevrouw V.M. Franstalig is, hetgeen overigens niet betwist wordt door de verwerende partij. Dat mevrouw V.M. Franstalig is, blijkt ook een stuk dat dit niet genummerd is en dat als datum 6.9.2007 vermeldt. Dit laatste stuk evenals het voorgaande stuk bevatten enkel een stempel in het Frans met de bewoording "instructions données par voie électronique".

Gezien de taal van de behandelende ambtenaar doorslaggevend is voor de taal waarin de beslissing dient te worden opgesteld, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken waarnaar artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken verwijst, geschonden is.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 september 2007 genomen ten aanzien van C.B. houdende de weigering van het verzoek tot afgifte van een visum type-D gezinshereniging .

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. CH. BAMPS, kamervoorzitter,
dhr. M. MILOJKOWIC rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. J. CAMU, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS